

Heinrich Rudolph Redecker

**Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rudolphus Redeker D. & PP. Ad
Cohonestandas Exequias Quas ... Thomas Schmidt/ I.U.D. ... Filiolae suae
Suavissimae Dorotheae Hodie ... adornaturus est Omnes Literatos & Literatorum
fautores ... invitat : [Dabam Rost. sub Sig. Acad. Anno Christi MDCLX. XI.
Novembr.]**

Rostochii: Kilius, 1660

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777425556>

Druck Freier Zugang

Redeker, H. R.,
in
D. S c h m i d t.

Rost. 1660.

13

HEINRICH RUDOLPH
HOFMEYER

PROFESSOR DER
PHYSIK

PHYSIK

PHYSIK

PHYSIK

PHYSIK

PHYSIK

PHYSIK

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HEINRICUS RUDOLPHUS
Receptor D. & PP.
AD COHONESTANDAS EXEQUIAS

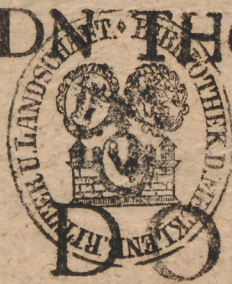
Quas

VIR AMPLISSIMUS ET CONSULTISS.

DN THOMAS Schmidt / I. V. D.

Clarissimus

Filiolæ suæ Sponsissimæ

DROTHEÆ

Hodie hora I. in æde Mariana ador-
naturus est

Omnes Literatos & Literato-
rum fautores, præprimis Cives Academicos,
veluti ad mortalitatis memoriam of-
ficiose & studiose invitat.

ROSTOCHIL,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. ANNO M. DC. LX.

RECTOR UNIVERS. ROSTOCH.
HEINRICUS RUDOLPHUS *Redeker!*
CIVIBUS ACADEM.

Salutem!

Ecundum naturam omnium societa-
tum, nulla majori amoris & officii
vinculo constringitur, vel etiam fir-
miori constantia conservatur, quam
illa quæ ex maris ac fœminæ conjun-
ctione oritur. Neq; illa incorrupta
animorum compages vel casu vel
fortuito obvenit, verum admirabi-
lem unionis vim ab ipsa natura ducit.
Natura enim, quæ hoc ipsum est per quod in suo genere
aliquid esse intelligitur, quæq; à *Plinio* omnium rerum pa-
rens & opifex appellatur, & quam *Sen. l. 4. de Benef.* Deum
à quo omnia creata sunt, & à quo omnia suum esse reti-
nent, nominat; Unicuiq; rei generis sui studium ita im-
pressit, ut semper sui conservationem maxime appetat.
Inde vegetabili virtute stirpes non tantum frondescunt &
se altius è terra extollunt, sed etiã occulta quadam vehe-
mentia germinant ac amore sui congerminant. Brutis
etiam animalibus suum munus ex sensitivo appetitu na-
tura naturans attribuit: Nulla siquidem bellua adeo tru-
culenta & solivaga est, quæ, cum aliarum rerum aspectum
fugiat, & rabie quadam in omnia saviat, sui generis com-
parem non quærat. Homo tamen, tanquam omnium
animantium Princeps, omnes res creatas rationis dicta-
mine

mine quo sola præcellit, superat; quatenus inviolabile hoc naturalis societatis vinculum sacrum, & ab omni levitate sanctum custodit. Nam ex voluntate Dei tam præceptivo quam permissivo homo ad conjunctionem conjugalem ducitur: Eamq; naturalem esse consociationem apud omnes in confesso est, nisi vel stupidi & corrupti mores cujusdam, ipsius naturæ repagula perrumpant: Quoniã provida humani generis parens, quæ est natura, maritale conjugium comparavit, ut utilissima vitæ societate & jucundissimo conjugio genus humanum se invicem sustineat. Inde Adamus inter tot applaudentium animalium aspectus hominem de sua carne & ad generis sui conservationem ac propagationem sibi à Deo adjunctam sine difficultate discrevit, & arctissimam amicitia quæ inter marem & fœminam est, institutionem servavit, illamq; ad omnes gentes disseminavit. Cum enim Deus Opt. Max. nobilem duorum sexuum rationem adornasset, mutuum iisdem affectum indidit, ut nimirum se invicem appetere & læta conjunctione gauderent, quo commodissime genus humanum propagari multiplicariq; posset. Nulla gens itaq; tam barbara vel inmansueta quæ omnem matrimonii consociationem conjugalem aspernetur & non potius sui & humani generis conservationem & propagationem natura duce apperat. Inde matrimonii consociatum vinculum Respublicas infallibili nexu constanter stringit. Nam nisi raptæ virgines Sabinæ, parentum animos concubii intuitu & amore conjugali perciti placassent, actum de re Romana fuissent. Ducit enim vir uxorem, & nubit uxor marito, non implendæ libidinis causa, quoniam illa maxime in vitium deflectit, cum tamen homo ratione utens, non in dissolutam voluptatum libertatem, sed in restrictam legum sanctionem debeat operationum consilia dirigere, & laxum vitiorum appetitum virtutis moderamine

ramine restringere; Imo etiam omnis conjunctio corporum, quæ non fit sobolis procreandæ sed potius libidinis explendæ causa, non fit secundum naturam sed vitiosa est *c. nervi §. ult. dist. 13.* deinde ex positivo jure notum est, legitimum maris & fœminæ conjunctionem quam nos matrimonium appellamus, non ex concubitu sed ex animorum consensu fieri: Brutis enim potius quam hominibus annumerantur, qui promiscue cum fœminis degunt tanquam belluæ ac feræ bestia in antris ac sylvis densis. Tales fuerunt Garamantes *Plinio* teste, qui exortes nuptiarum passim cum fœminis consociabantur. Cum tamen etiam bruta quædam, & præcipue aves à tali indiscreto coitu abhorreant, paria enim junguntur & nidos suos tanquam genitales thoros concordî mente defendunt *Laët. l. 4. de fals. sap.* Neq; etiam ideo principaliter vir uxorem ducit, ut commoda familiæ eo facilius quærat, matrimonii difficultates sustineat, ac utriq; fortunæ participẽ habeat: Sed potius ut propagationẽ generis, & memoriã æternitatis acquirat, hic enim primus ac princeps matrimonii scopus est, ad quẽ natura duce trahimur, ne scilicet nostrũ genus diurnitate temporis occidat. Nihil enim ut *Arist.* ait, magis nos docuit natura, quam generare & procreare aliud nobis simile, utq; illud in specie saltem conservemus *lib. 2. de Anima.* Et *Cicel. lib. 1. off.* ad perpetuam generis conservationem, conjunctionis appetitum procreandi causa, cum aliis animalibus nobis communem esse scribit. *Calistratus* etiam Jure Consultus idcirco nos concipere & edere filios docet, ut per eorum prolem diurnitatis memoriã in omne ævum relinquamus *l. liberorum §. ult. ff. de V. S.* Hæc enim est tacita illa inclinatio qua natura ad conjunctionem animorum proclives sumus; hic est ille stimulus qui uxorem facit viro indissolubilis vinculi sociam; hic est finis quem omnes appetimus. In summam itaq; felicitatis
notam

notam saniores referunt quando futuri nominis prolem
inveniunt, omnia namq; humanæ vitæ præsidia nobis per
liberorum nostrorum procreationem & educationem
comparantur; liberi enim nobis vel per ætatem vel per
alios casus confectis & enervatis restitunt, quod à nobis
in eorum infirma ætate acceperunt. Præterea incommo-
da vitæ quæ mortales indies torquent, nulla ratione meli-
lenire vel tolerare queunt, quã liberorum solamine, spe
& auxilio. Nulla etiam ratione mors quæ omnium terri-
bilium terribilissima dicitur melius contemni potest,
quam si moribundus ex se genitos habeat, qui illum ad vi-
vum exprimant & per gloriã perpetuo vivere efficiant. Qui
enim orbis & sine liberis occidunt, molestissimam sui gene-
ris ruinam secum in sepulcrum trahunt; illi autẽ qui libe-
ris relictis decidunt, quasi vivi per eos in hominum me-
moria post obitum reservantur. Quemadmodum itaq;
ille gaudium vitæ, & scopum societatis humanæ verè at-
tingit, qui liberorum procreatione de novo quasi se pu-
berescere sentit: Ita ille in luctum conjicitur qui naturalis
successoris spe destituitur. Luctus enim est ægritudo quam
ex ejus acerbo interitu concipimus qui nobis charus fuit:
Et nunquam tam luctuose nobis illi decedunt qui post
multos exactos annos debitum naturæ persolvunt, quam
illi qui inverso mortalitatis ordine acerba ætate occidunt,
nobisq; conceptã spem nominis & auxilii adimunt. Scimus
quidẽ nos omnes mortales, non posse diutius vivere quam
conditio humana illud patiatur, durum tamen Patri est
& luctuosum liberos à quibus spem senectutis concepit
comitari ad sepulcrum. Luctus hic Virum Amplissimum &
Consultissimum DN. THOMAM *Schmidt*, J. U. D. floren-
tissimum etiam tetigit; vix enim ex dolore & lacrimis ho-
noratissimæ Matris, prudentissimi Avunculi & svavissimo-
rum Consobrinorum quos brevi temporis intervallo in-
opinata

opinata morte amisit refocillatus est, quin novus morsus mortis superveniat & doloris ac lacrimarū copiam augeat. Filiam enim, quam divina gratia sibi spem nominis, & felicitatis futuræ spondebat, vix ad septimanæ spatiū suam dicere potuit, quin immatura morte extinctam lugeret, ita iterum iterumque inconstantis humanæ sortis vicissitudinem expertus est, qui jam diu proximos suos lugere, & melioris fati eventus expectare debuit. Dorothea enim filia, 30. Oct. die ei nata, ac sacro bap̄tismate eodem die renata, 8. Novembr. iterum denata est. Vocare eam voluerunt Parentes Dorotheam, ut memores essent divinæ gratiæ; Quia Liberi sunt donum omnipotentis. *Psalm.* 126. neque in potestate ac arbitrio parentum sunt, licet illorum alendorum causa nullum laborem illi subterfugere debeant, sed in manu ac potestate Dei. Ille itaque qui dedit si idem donum repetierit jure suo utitur, quoniam DEI providentia cuncta gubernat, & pro paterna sua voluntate modo longiorem modo breviorē vitam ad suam gloriam & nostrā salutē determinat. Postquam enim Dorothea hæc Schmidiana sexto à nativitate die vehementiori affectu laborare inciperet, Dominus Patens paterni sui officii memor, nullam diligentiam negligere voluit, filiolarā amantissimā ut pristinæ sanitati restitueret, verū nec Parentis indefessa cura; nec Experientis. & Excellentis. Dn. D. Simonis Pauli, Sac. Reg. Maj. Dan. Archiatr. felicissimi amici nostri honoratissimi, studium laudatum; nec remedia provide adhibita, vim mortis cohibere, vel potius summi Numinis voluntatem inperscrutabilē declinare potuerunt, quin 8. d. Novembr. circa septimā matutinā vitæ auram exspiraret, & relicta nocte inmundi mundi æternā diem exoscularetur. Patrem habuit prædictum Virum Dominum Thomam *Schmide/* J. U. D. Clarissimum; Matrem Barbaram *Bälleo biers/*

biers / familiam omni virtutum decore ornatisimam : Avum Paternum Thomam **Schmidt** / p. m. Virum uti antiquis moribus spectatissimum, ita civem hujus Urbis primum : Aviam maternam Margaretham **von Thienen** / p. m. foeminam genere, & ornamentis supra seculi sortem laudatam, ex cujus nupera morte maestissimi liberi maxime adhuc contristantur, quippe quos materno affectu ultra sexus morem optime instruxit. Avus ejus Maternus fuit Magister Joachimus **Süllebier** / Vir omni doctrinarum genere dum viveret praclarus : Avia materna Dorothea **Wegeners** / qua uti beatissima morte ex hac vita discessit, ita intaminatam vitam laude adhuc superstitae egit. Ex hisce majoribus, ut reliquos taceam, nata Dorothea Schmidia, quare non potuit sequiorem spem optimis parentibus promittere. Quo autem parentibus majus fuit gaudium de nata filiola, eod major successit luctus, quando in primis cunis expiravit. Nostri itaque officii erit filiolae immaturam & inopinatam mortem deplorantibus solamen addere, & lugentes efficacibus remediis refocillare : Hoc faciemus humana condolentia, credamus idem nobis insperato accidere posse infortunium, quod alios tenet perterritos, nihil enim humani a nobis alienum est. Cum itaque beatam filiolae ossa terrae demandare hodiernum die deereverint maestis. Parentes, nostrum erit decenti ritu ea comitari, & quieti donec a JESU Christo resuscitentur reponere. Quare omnes Universitatis hujus cives ea qua decet observantia amice & officio rogo, ut frequenti praesentia officii & mortalitatis memores actum hunc funebrem condecorare velint.

Dabam Rost: sub Sig: Acad: Anno Christi
cIo lcc LX. XI. Novembr.

Conventus fiet in templo Mariano.

opinata morte amisit refocillatus est
mortis superveniat & doloris ac lacrimarum
Filiam enim, quam divina gratia sibi
licitatis futurae spondebat, vix ad sepulchrum
dicere potuit, quin immatura morte
ita iterum iterumque inconstantis hu-
tudinem expertus est, qui jam diu pro
& melioris fati eventus expectare de-
nim filia, 30. Oct. die ei nata, ac sacro ba-
renata, 8. Novembr. iterum denata est.
luerunt Parentes Dorotheam, ut me-
gratiae; Quia Liberi sunt donum or-
126. neque in potestate ac arbitrio
illorum alendorum causa nullum la-
gere debeant, sed in manu ac potestate
qui dedit si idem donum repetierit
niam DEI providentia cuncta guber-
sua voluntate modo longiorem modum
ad suam gloriam & nostram salutem dete-
nim Dorothea haec Schmidiana sexto
hementiori affectu laborare incipere
paterni sui officii memor, nullam di-
voluit, filiolarum amantissimam ut pro-
tueret, verum nec Parentis indefessa cura
& Excellentiss. Dn. D. Simonis Pauli
Archiatri felicissimi amici nostri horum
laudatum; nec remedia provide adhi-
hibere, vel potius summi Numinis
scrutabilem declinare potuerunt, quin
ca septimam matutinam vitae auram
nocte inmundi mundi aeternam diem
trem habuit praedictum Virum Dr.
Schmide/ J. U. D. Clarissimum; Mat

is morsus
n augeat.
nis, & fe-
tium suam
lugeret,
is vicissi-
s lugere,
rothea e-
odem die
eam vo-
nt divinae
is. Psalm.
unt, licet
ubterfu-
le itaque
tur, quo-
paterna
m vitam
quam e-
e die ve-
is Parens
negligere
tati resti-
erientis.
Maj. Dan.
studium
ortis co-
m inper-
mbr. cir-
& relicta
tur. Pa-
thomam
am *Bulle
biers/*

